

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Τη μέρα
που έπεσα
απ' τα σύννεφα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τη μέρα που έπεσα απ' τα σύννεφα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεodorής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ελένη Δαφνίδη, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Mammut Vision,
David M. Schrader, Enrique Ramos, Stokkete,
Paul Matthew Photography/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1258-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1259-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Τη μέρα
που έπεσα
απ' τα σύννεφα

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Η εξολόθρευση της Μπάρομπι, 2005*
Μικρές απιστίες, μεγάλες τιμωρίες, 2008
Συνάντησέ με στις δώδεκα, 2010
Εμμονές και ληγμένες αγάπες, 2011
Σ' αγαπώ, δε μ' αγαπάς, 2012
Η Αλίκη στη χώρα των ψεμάτων, 2013
Μόνα, Μόνα, είσαι εδώ;, 2014

*Πάντα μου άρεσαν οι ιστορίες
που τελείωναν με εκρήξεις.*

Βρίσκομαι σε μία τεράστια κινηματογραφική αίθουσα, απέναντι από μία οθόνη που ομοιά της δεν έχω ξαναδεί σε μέγεθος. Δεν ξέρω τι κάνω σε αυτό το μέρος, δε θυμάμαι πώς βρέθηκα εδώ, μα το πιο παράδοξο από όλα είναι πως σε αυτή την αχανή αίθουσα υπάρχει μόνο ένα κεντρικό κάθισμα στο οποίο –ναι, σωστά καταλάβατε– κάθομαι εγώ.

Τα φώτα είναι χαμηλωμένα, επικρατεί μία ενοχλητική ησυχία κι όσο κι αν ψάχνω με το βλέμμα, δεν εντοπίζω το παραμικρό ίχνος ανθρώπινης ύπαρξης πέραν της δικής μου. Σε ανθρώπινη μορφή μάλιστα δεν υπάρχει ούτε καν εκείνη η πράσινη φωσφορίζουσα φιγούρα που δείχνει προς την έξοδο κινδύνου ή την τουαλέτα.

Σύντομα συνειδητοποιώ ότι πρόκειται για άλλο ένα από εκείνα τα σαδιστικά όνειρα που με ταλαιπωρούν συχνά, οπότε κάθομαι υπομονετικά και περιμένω να ξυπνήσω. Τουλάχιστον στο συγκεκριμένο είμαι μόνος μου και, το κυριότερο, ντυμένος. Ακόμη προσπαθώ να συνέλθω όταν θυμάμαι το ταραγμένο ύφος της άγνωστης κοπέλας εκείνο το βράδυ που ονειρεύτηκα ότι εργαζόμουν γυμνός πίσω από τον πάγκο των Starbucks.

«Παρακαλώ;» έστρεψα την προσοχή μου για να ακού-

σω την παραγγελία της, αλλά εκείνη παρατηρούσε σαστισμένη το πουλί μου να πηγαινοέρχεται σαν καμπανάκι σε κάθε μου βήμα. «Είναι αρχή του καταστήματος να εργαζόμαστε γυμνοί», την ενημέρωσα προχωρώντας προς την ταμειακή μηχανή, *ντιν-ντον-ντιν-ντον*, αλλά αυτή συνέχισε να παρακολουθεί το μόριό μου με γουρλωμένα μάτια.

Παρότι η στάση της μου προκαλούσε υπερβολική αμηχανία, δοκίμασα να αποδώσω το σάστισμά της σε δύο πιθανά ενδεχόμενα: ή αυτή ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε πέος ή αυτή ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε ένα υπερφυσικά μεγάλο πέος. Αυτή η σκέψη βοήθησε αρκετά να ελέγξω την αμηχανία μου. Ειδικά το δεύτερο ενδεχόμενο.

«Μικρό, μεσαίο ή μεγάλο;» τη ρώτησα.

Εκείνη έδειξε να το σκέφτεται. Έγειρε το κεφάλι μια ιδέα προς τα δεξιά και έτριψε το πιγούνι με τα δάχτυλά της. «Θα το έλεγα μικρό...» είπε κοκκινίζοντας.

Οι υποθέσεις μου κατέρρευσαν σαν χάρτινοι πύργοι.

«Για το μέγεθος του ποτηριού σας ρώτησα», ανταποκρίθηκα ενοχλημένος. «Μικρό, μεσαίο ή μεγάλο;»

«Ω, συγγνώμη», ανταποκρίθηκε ακόμη πιο κόκκινη, «συγγνώμη... Μεγάλο. Οπωσδήποτε μεγάλο. Προτιμώ το μεγάλο. Ευχαριστώ».

Έπειτα έδωσε την παραγγελία της, έναν ελαφρύ σόγια λάτε και το όνομά της, Τερέζα. Για λόγους εκδίκησης έκανα τον καφέ πιο πικρό κι από κώνειο και έγραψα με μαρκαδόρο το όνομα *Φριτζά* στο ποτήρι.

Ως εκ τούτου, το να ονειρεύομαι ότι βρίσκομαι μόνος στον κινηματογράφο δεν είναι και τίποτα το τραγικό. Για την ακρίβεια, βρίσκομαι μόνο μία ταινία του Ταρραντίνο κι ένα κουβαδάκι με καλά βουτυρωμένο ποπ κορν

μακριά από το σπουδαιότερο όνειρο όλων των εποχών. Ένας τεράστιος κινηματογράφος μόνο για την αφεντιά μου!

«Καλησπέρα, Παναγιώτη», μου απηύθυνε τον λόγο το τεράστιο ανδρικό κεφάλι που γέμισε ολόκληρη την οθόνη εντελώς απροειδοποίητα, με τη φωνή του να ξεβράζεται από χιλιάδες ηχεία.

Ένας άντρας απροσδιόριστης ηλικίας, χωρίς ίχνος τρίχας στο κεφάλι, με διεισδυτικά μάτια και λεπτά χείλη, του οποίου τα χοντρά και μαύρα φρύδια αποτελούσαν οπωσδήποτε το νούμερο ένα αξιοθέατο στο κεφάλι του. Αν, ας πούμε, αυτό το κεφάλι ήταν το μουσείο του Λούβρου, τότε τα φρύδια του θα ήταν η *Τζοκόντα*.

«Καλησπέρα», απάντησα στον άντρα της οθόνης ευδιάθετα.

Είχα ξεκινήσει να απολαμβάνω υπερβολικά αυτό το όνειρο.

«Θα αναρωτιέσαι πού βρίσκεσαι», είπε με άχρωμη φωνή, που δεν πρόδιδε κανένα συναίσθημα.

«Κοιμάμαι», απάντησα με βεβαιότητα.

«Δε σε αδικώ. Μερικοί το αποκαλούν και ύπνο. Πάντως η ψυχραιμία σου είναι αξιοθαύμαστη. Το προηγούμενο από σένα περιστατικό εμπειρείχε αρκετή δόση υστερίας».

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά. (Δεν καταλάβαινα τίποτα.)

«Βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να σε καλωσορίσω στο ενδιαμέσο».

«Καλώς σας βρήκα», είπα με ενθουσιασμό και έγχειρα αναπαυτικά στο κάθισμά μου.

«Ασφαλώς θα αναρωτιέσαι σε τι είδους ενδιαμέσο βρίσκεσαι...»

«Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου φυσικά», πετάχτηκα σαν τον ξερόλα της τάξης.

«Μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας».

«Δεν καταλαβαίνω...»

«Μεταξύ ζωής και θανάτου».

Α, χοντραίνει το όνειρο. Απόψε θα δούμε ταινία επιστημονικής φαντασίας.

«Είμαι μισοπεθαμένος, σαν να λέμε», σχολίασα με το ίδιο κέφι που θα είχα αν ανακοίνωνα ότι κέρδισα το κρατικό λαχείο.

«Ακριβώς. Χαίρομαι που το ξεκαθαρίσαμε κι αυτό».

Με κοίταξε σιωπηλός περιμένοντας κάποια ακραία αντίδραση. Δεν είχα όρεξη για καβγά. Θα προτιμούσα έναν ήρεμο ύπνο, ευχαριστώ.

Η ένταση όμως του βλέμματός του κι αυτό το υπεροπτικό μαύρο των φρυδιών του δεν άργησαν να ξυπνήσουν το αντιδραστικό παιδί που όλοι κρύβουμε μέσα μας...

«Είμαι πιο ζωντανός κι από έκτακτο δελτίο ειδήσεων», ήταν το καλύτερο που βρήκα να πω.

«Για πες μου, Παναγιώτη, τι έκανες σήμερα;»

«Σήμερα ήταν μία εκπληκτική μέρα! Μετά από έναν χρόνο καθημερινής προπόνησης με την ερασιτεχνική ομάδα ποδηλασίας της οποίας είμαι μέλος ξεκινήσαμε για τη μεγάλη διαδρομή των πενήντα χιλιομέτρων! Νωρίς το πρωί φορτώσαμε τα ποδήλατά μας στις σχάρες των αυτοκινήτων και κατευθυνθήκαμε σε ένα μακρινό ορεινό χω-

ριό. Όταν φτάσαμε στον προορισμό μας, ξεφορτώσαμε τα ποδήλατα και ξεκινήσαμε τη διαδρομή».

«Και; Πώς τα πήγες», είπε ανασηκώνοντας το φρούδι του σαν γέφυρα, «τερμάτισες;»

«Τερμά...» δοκίμασα να πω, αλλά μία αμφιβολία στο μέγεθος της Κίνας δε με άφησε να ολοκληρώσω τη λέξη.

«Τερμάτισες;» επέμεινε αυτός.

Τον κοίταξα σαν μαθητής γυμνασίου που τον πιάνουν αδιάβαστο, επειδή όλο το προηγούμενο βράδυ αντί να διαβάξει σκεφτόταν τη Μαρία. Τη Μαρία που έμοιαζε να μεγαλώνει πιο νωρίς από τα άλλα κορίτσια. Με τα φλογισμένα μάγουλα και τα ολοστρόγγυλα στήθη...

«Λοιπόν, Παναγιώτη;»

«Δε θυμάμαι...» παραδέχτηκα.

Τότε αυτός χαμογέλασε. Και ήταν η πρώτη φορά που επέτρεψε στο συναίσθημά του να βγει προς τα έξω. Και έμοιαζε να διασκεδάζει με τα χάλια μου. Κι αυτό δεν έχει ποτέ καλά αποτελέσματα πάνω μου. Τον αντιπάθησα αίφνης. Δοκίμασα μάλιστα να ξυπνήσω τσιμπώντας το μπράτσο μου και χαστουκίζοντας το μάγουλό μου. Χωρίς αποτέλεσμα. Απλά κατάφερα να γίνω μία ιδέα πιο γελοίος στα μάτια του.

Κατόπιν πίεσα τη μνήμη μου να ξυπνήσει. Έπιασα τη μέρα από την αρχή, τα ρούχα, το πρόγευμα, τις βιταμίνες, τα λόγια που αντάλλαξα με τους υπόλοιπους, το τηλεφώνημα που έκανα στη Μαριάννα πριν ξεκινήσω. Επανέλαβα τη διαδρομή σπιθαμή προς σπιθαμή μέσα στο μυαλό μου, μόνο που όσο κι αν προσπάθησα, η μνήμη έσβηνε ακριβώς στο δέκατο χιλιόμετρο, σε εκείνη την ξαφνική κούραση που ένιωσα, το βάρος στο στήθος και την από-

φρασή μου να αποκοπώ από την υπόλοιπη ομάδα και να πάρω μία στροφή η οποία θα με οδηγούσε σε μία διαδρομή με λιγότερες ανηφόρες. Εκείνοι θα ακολουθούσαν την προγραμματισμένη πορεία και σε είκοσι λεπτά θα τους συναντούσα στον σταθμό που είχαμε κανονίσει. Έπειτα θα συνέχιζα κανονικά μαζί τους...

«Και; Την πήρες τη στροφή, Παναγιώτη;» είπε σαν να διάβαζε τη σκέψη μου.

«Ναι. Μόνο εγώ... Τους έκανα νόημα. Με χαιρέτησαν και συνέχισαν κανονικά. Τους είδα να χάνονται. Ήμουν μόνος σε έναν έρημο επαρχιακό δρόμο, ο ήλιος έκαιγε, ήπια λίγο νερό... ναι, ήμουν κουρασμένος, ένιωθα μία δυσκολία στην αναπνοή, ένα βάρος στο στήθος, αλλά το είχα ξαναπάθει...»

Με κοίταξε με μία απάθεια που στα μάτια μου ισοδυναμούσε με σαδισμό.

«Τα τίναξα;» μονολόγησα.

Με πρόδωσε η καρδιά μου;

«Δεν έπρεπε να τρώω τόσα λιπαρά», μου ξέφυγε.

Ούτε να καπνίζω. Και το ποτό. Το είχα παρακάνει και με το ποτό. Άσε που πάντα αμελούσα τα ετήσια τσεκάπ και να κάνω εξετάσεις αίματος όσο τακτικά έπρεπε. Ήμουν τριάντα επτά. Δεν ήμουν δεκαοκτώ. Έπρεπε να προσέχω λίγο παραπάνω.

Όμως γιατί μιλούσα για τον εαυτό μου στον αόριστο; Είχα όντως πεθάνει;

«Η μοιραία στιγμή της συνειδητοποίησης», είπε εκείνος υπεροπτικά.

Είχα γίνει πυρ και μανία.

«Αν δεν κοιμάμαι και βρίσκομαι όντως μεταξύ ζωής

και θανάτου, κι αν αυτό δεν είναι σινεμά αλλά ένας ενδιαμέσος σταθμός, τότε εσύ ποιος είσαι;» είπα εχθρικά.

«Είμαι αυτός που θα σε βοηθήσει στο πέραςμα».

«Όνομα δεν έχεις;»

«Δεν έχω όνομα. Μπορείς να με φωνάζεις όπως θες», απάντησε από τη μισητή θέση ισχύος στην οποία βρισκόταν από την αρχή.

«Ωραία λοιπόν. Θα σε φωνάζω Προκόπη. Γιατί φέρνεις λίγο στον θείο μου τον Προκόπη. Είναι κι αυτός καραφλός, με τεράστιο κούτελο. Πώς σου φαίνεται;»

Είχα ισοφαρίσει. Τον αποκάλεσα καραφλό θείο και του έδωσα το όνομα Προκόπης. Κανένας δε θέλει να τον λένε Προκόπη. Σωστά;

«Αρκετοί με αποκαλούν Άγγελο, Φως... ακόμη και Έλβις! Οι επιλογές είναι άπειρες», είπε ενοχλημένος.

Όπως το υπολόγισα. Κανένας δε θέλει να τον λένε Προκόπη. Ισοπαλία. Γλυκιά ισοπαλία.

«Μμμ...» έκανα πως το σκεφτόμουν. «Θα παραμείνω στο Προκόπης».

Μάλιστα. Διέσχισα τους κάμπους του άπειρου και ανάμεσα από όλα τα ονόματα του κόσμου διάλεξα το Προκόπης.

Ξίνισε.

«Πολύ καλά λοιπόν», είπε ενοχλημένος.

«Εντάξει, Προκόπη».

Είχαμε γίνει και επισήμως εχθροί. Ήταν πλέον γεγονός.

«Και τώρα τι γίνεται, Προκόπη; Κόλαση ή Παράδεισος, Προκόπη;»

Πήρε φόρα να πει κάτι, αλλά τον διέκοψα.

«Ξέρω, Προκόπη. Κόλαση. Έβρισα πολύ στη ζωή μου, απαξίωσα τον Θεό, διότι θεός για μένα υπήρξε μόνο ο Νικ Κέιβ και για ένα μικρό διάστημα ο δόκτορ Σποκ απ' το *Star Trek*, έκλεψα ένα περιοδικό με γυμνές στα δεκαπέντε, το πήρα στο σχολείο και το μοιράστηκα με όλα τα αγόρια της τάξης, άρα παρέσυρα άλλες δώδεκα αθώες ψυχές στην ακολασία, πόθησα γυναίκες άλλων αντρών, με πρώτη και καλύτερη τη Μόνικα Μπελούτσι. Βέβαια δε σκότωσα κανέναν, αλλά η αλήθεια είναι ότι μου πέρασε πολλές φορές απ' το μυαλό και ο Θεός έχει την ικανότητα να διαβάξει τη σκέψη, έτσι δεν είναι;»

Τα δύο του φρούδια ενώθηκαν και σχημάτισαν μία φαριδιά μάλλινη κουβέρτα για τις πολύ κρύες νύχτες του χειμώνα σε χιονοδρομικό κέντρο.

«Γιατί απορείς, Προκόπη; Στείλε με στα καζάνια να τελειώνουμε, έχω αρχίσει να κουράζομαι.»

«Στ' αλήθεια δεν έχεις καμία περιέργεια να μάθεις πώς πέθανες;»

«Εκείνα τα καταραμένα τα Camel τα άφιλτρα με σκότωσαν και το ουίσκι χωρίς πάγο, το τηγανισμένο συκωτάκι, το άγχος της δουλειάς. Δεν είναι δύσκολο. Οι κακές επιλογές με σκότωσαν, Προκόπη.»

«Ένα κραγιόν σε σκότωσε, Παναγιώτη.»

«Ένα τι;»

«Ένα κραγιόν.»

«Τι κραγιόν;»

Έφερε ένα σημειωματάριο μπροστά στα μάτια του. Γύρισε μερικές σελίδες.

«Συνήθως κανείς δεν ενδιαφέρεται γι' αυτές τις λεπτομέρειες, αλλά αφού το ζητάς, έχεις κάθε δικαίωμα να μά-

θεις. Πρόκειται για ένα προϊόν της γαλλικής εταιρείας Μποτέ, από την τελευταία σειρά με τα ματ κραγιόν, στους τόνους του κοραλλοκόκκινου με την ονομασία *Γλυκιά Σαγήνη*, νούμερο είκοσι πέντε».

Τώρα ήταν η σειρά μου να ενώσω τα φρύδια με απορία, σχηματίζοντας μία κουβέρτα πάνω από τα μάτια. Μία λεπτή κουβέρτα. Από αυτές που χρησιμοποιεί κάποιος για να φυλαχθεί από την πρώτη ψύχρα του φθινοπώρου.

«Άσε το καλαμπούρι, Προκόπη. Δεν έχω όρεξη για αστεία», του έκοψα τη φόρα. «Σου φαίνομαι για άντρας που θα χρησιμοποιούσε ποτέ κραγιόν; Είχα ντυθεί σε κάποιες απόκριες γυναίκα και εντάξει, με όλες αυτές τις τρίχες αποτελούσα τη μεγαλύτερη προσβολή για το γυναικείο φύλο, αλλά να πεις στον Θεό σου πως αν είναι αυτός λόγος να με σκοτώσει στο άνθος της ηλικίας μου, να το κοιτάξει λίγο. Ο Φρόνυτ πιθανόν να το απέδιδε στη σχέση που είχε με τη μητέρα του».

Μετά από αυτό ο Προκόπης εξαφανίστηκε από την οθόνη. Μάλλον τον εξαγρίωσα. Δεν έπρεπε να μιλήσω τόσο απαξιωτικά για το αφεντικό του. Σε μερικούς χώρους εργασίας υπάρχει ακόμη σεβασμός. Εκεί κάτω στη γη είναι που τα ισοπεδώσαμε όλα. Κυρίως επειδή οι διευθυντικές θέσεις καταλαμβάνονται από κομπλεξικούς μικροτσούτσουνους.

Έστρεψα το σώμα μου και κοίταξα δεξιά, μετά αριστερά. Συνέχισα να βρίσκομαι μόνος μου μέσα στην τεράστια αίθουσα. Σηκώθηκα και δοκίμασα να απομακρυνθώ κάποια βήματα, αλλά ο τεράστιος θόρυβος και τα έντονα φώτα που προέρχονταν από την οθόνη με έκαναν να στραφώ και πάλι προς τα εκεί.

Στην οθόνη ένας δρόμος, ο ήλιος έλαμπε, τα τιτιβίσματα από τα πουλιά ακούγονταν τόσο έντονα και καθαρά, λες και κατοικούσαν μέσα στο κεφάλι μου και ξαφνικά εγώ, τη στιγμή που χωριζόμουν από τους υπόλοιπους και έπαιρνα τη στροφή προς τον στρωτό αλλά ερημικό δρόμο...

Προχώρησα αργά προς το κάθισμα και βολεύτηκα ξανά στην καρέκλα. Είχα φωτογένεια. Θα μπορούσα να είμαι ηθοποιός ή πασίγνωστος αθλητής. Φαινόταν βέβαια ότι αντιμετώπιζα μία δυσκολία στο να διατηρήσω έναν σταθερό ρυθμό, αλλά τα πόδια μου έδειχναν πολύ γυμνασμένα και τα χέρια μου δυνατά. Σήκωσα το μπουκαλάκι και ήπια μία γουλιά νερό. Έμοιαζα αποφασισμένος να καλύψω την απόσταση στον σωστό χρόνο και να προλάβω τους υπόλοιπους. Ξαφνικά η κάμερα έπαψε να εστιάζει σε εμένα και τώρα είδα ένα ακριβό τζιπ να παίρνει την ίδια στροφή που πήρα κι εγώ. Στη θέση του οδηγού μία γυναίκα με πλούσια κόκκινα μαλλιά και τεράστια μαύρα γυαλιά ηλίου. Στο ένα χέρι κρατούσε το τιμόνι και με το άλλο μιλούσε στο κινητό σε έντονο ύφος. «Πού θα πάει αυτή η ιστορία, Παράσχο;» ωρυόταν, «Γιατί δεν απαντάς στις κλήσεις μου; Πιο σημαντική είναι η δουλειά σου από τη σύζυγό σου; Μερικές φορές νομίζω ότι με αποφεύγεις». Αυτός της απάντησε κάτι που την εξαργίωσε ακόμη περισσότερο. «Πώς μου μιλάς έτσι, Παράσχο; Δεν είμαι υπάλληλός σου. Η γυναίκα σου είμαι».

Σε αυτό το σημείο υποπτεύτηκα ότι ο Παράσχος της είχε κλείσει το τηλέφωνο στα μούτρα, διότι αυτή ξεκίνησε να φωνάζει «Παράσχο; Παράσχο;» και να κοιτάζει επίμονα την οθόνη του κινητού. Έπειτα πέταξε με θυμό

τη συσκευή στο πίσω κάθισμα, εκτόξευσε έναν σιδηρόδρομο από βριοσιές και ξεκίνησε να ψαχουλεύει μέσα στην τσάντα που είχε τοποθετημένη πάνω στα πόδια της. «Πού στον διάολο το έχω βάλει;» μονολόγησε, ώσπου στο τέλος το χέρι της βγήκε μέσα από την τσάντα μαζί με ένα κραγιόν. Χρησιμοποιώντας τον αντίχειρά της, αφαίρεσε το καπάκι και το πέταξε στο διπλανό κάθισμα, έστριψε δύο τρεις φορές τη βάση του κραγιόν κι αυτό ξεπρόβαλε μέσα από τη συσκευασία του. Η εξοργισμένη κοκκινομάλλα κοίταξε τον εαυτό της στο καθρεφτάκι και άρχισε να το απλώνει στα χείλη της. Η λήψη έγινε πιο μακρινή και τώρα ήταν πολύ εύκολο να δεις ότι πολύ λίγα μέτρα μπροστά από το αυτοκίνητο βρισκόμουν εγώ, που συνέχεια με δυσκολία την πορεία μου. Ως ποδηλάτης δεν είχα πάρει χαμπάρι τι γινόταν, αλλά ως θεατής αντιλήφθηκα ευθύς το κακό που επρόκειτο να συμβεί. Σηκώθηκα πανικοβλημένος από το κάθισμα, γούρλωσα τα μάτια έντρομος και έπιασα το μέτωπο με τις παλάμες μου.

«Θα με σκοτώσεις!» φώναξα στην κοκκινομάλλα λες και μπορούσε να με ακούσει.

Εκείνη συνέχισε να απλώνει το κραγιόν κι εγώ να ποδηλατώ χωρίς να έχω την παραμικρή υποψία για το τι πρόκειται να συμβεί. Και, δε λέω, στο παρελθόν απολάμβανα ιδιαίτερος τις ταινίες με σκοτωμούς, αλλά το να βλέπεις το δικό σου τέλος δεν είναι και τόσο ευχάριστο ως θέαμα.

«Θα με σκοτώσεις», της φώναξα ξανά, «κοίτα τον δρόμο! Τον δρόμο!» Αλλά ήταν πλέον πολύ αργά...

Η θυμωμένη κοκκινομάλλα με είχε θερίσει με το τζιπ τινάζοντάς με στο πλάι του δρόμου, μέσα στο χωράφι με τα ψηλά αγριόχορτα...

«Μαλακισμένη...» μονολόγησα και ξανακάθισα με τις παλάμες κολλημένες ακόμα στο μέτωπό μου. Η γνωστή στάση της απελπισίας.

Εκείνη μόλις κατάλαβε τι έκανε στάθμευσε στην άκρη του δρόμου και έτρεξε πανικοβλημένη προς το σημείο του ατυχήματος. Οι πανύψηλες γόβες της δεν την ευνοούσαν στο τρέξιμο και έγερνε δεξιά αριστερά σαν εκκρεμές. Το μακρύ της φόρεμα μπλεκόταν ανάμεσα στα πόδια της και ο αέρας της έριχνε τα μαλλιά μέσα στα μούτρα. Έδινε πραγματικό αγώνα να φτάσει κοντά μου.

Έφτασε πάνω από το σημείο όπου κειτόμουν αναίσθητος, γονάτισε δίπλα μου και έβαλε το τρεμάμενο χέρι της στον λαιμό για να πιάσει τους σφυγμούς μου. Φάνηκε να λέει κάτι σε έντονο ύφος, αλλά δυστυχώς η εικόνα δε συνοδευόταν πλέον από ήχο. Τα μάτια της ήταν γεμάτα αγωγή και η απελπισία της εμφανής.

«Τηλεφώνησε για βοήθεια. Τηλεφώνησε για βοήθεια!» φώναξα υστερικά από τον άδειο κινηματογράφο.

Εκείνη έριξε μία ματιά στο ποδήλατό μου, που είχε μείνει να κρέμεται μισό στην άκρη του δρόμου και μισό στο χωράφι. Το πλησίασε και το κοίταξε έντρομη.

«Άσε το ποδήλατο», ούρλιαξα, «εμένα κοίτα! Μπορεί να είμαι ακόμα ζωντανός. Ίσως προλάβεις το κακό».

Εκείνη όμως δάγκωσε τα χείλη, βεβαιώθηκε ότι ο δρόμος ήταν άδειος και έσπρωξε με δυσκολία το ποδήλατο στο χωράφι, μέσα στα αγριόχορτα.

«Τι προσπαθείς να κάνεις;» φώναξα με όλη μου τη δύναμη.

Επέστρεψε σε εμένα και με κοίταξε κρατώντας την καρδιά της.

«Κάλεσε βοήθεια, ρε στόκε!» φώναξα.

Τότε ξεκίνησε να τρέχει ξανά προς το αυτοκίνητό της. Έχασε την ισορροπία της, σκόνταψε και έπεσε, σηκώθηκε με τον πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

«Πάει να φέρει βοήθεια», αναστέναξα με κάποια δόση ανακούφισης, αλλά εκείνη έριξε μία τελευταία ματιά στο σημείο όπου εγώ και το ποδήλατό μου ήμασταν θαμμένοι πίσω από τα ψηλά αγριόχορτα, μπήκε στο αυτοκίνητό της και εγκατέλειψε τον τόπο του μοιραίου ατυχήματος με ιλιγγιώδη ταχύτητα. «Γύρνα πίσω, κόκκινο τέρας», ούρλιαξα με όλη μου τη δύναμη, αλλά εκείνη είχε γίνει μία μικροσκοπική κουκκίδα στον δρόμο, αφού πρώτα φρόντισε να κρύψει και το ποδήλατό μου ώστε κανείς άλλος να μην ανακαλύψει το ατύχημα προτού αυτή χαθεί από τη σκηνή του εγκλήματος.

Τώρα στην οθόνη εμφανίστηκε ένα πλάνο του εαυτού μου. Πεσμένος στα αγριόχορτα, με τα χέρια υψωμένα πάνω από τους ώμους, το κεφάλι γεμμένο στο πλάι και τα γόνατα λυγισμένα, όπως αυτές οι άψυχες μορφές που ζωγραφίζουν με κιμωλία οι ντετέκτιβ στους τόπους των εγκλημάτων. Δίπλα, το ποδήλατό μου παραμορφωμένο από το χτύπημα. Ένα αεράκι χάιδευε την άγρια βλάστηση δημιουργώντας πράσινα κύματα. Το πλάνο άνοιξε και η κάμερα έφυγε από μένα. Έμοιαζε λες και ο κινηματογραφιστής απομακρυνόταν από το σημείο και στεκόταν για την τελευταία λήψη στη μέση του δρόμου. Τώρα ένα γενικό πλάνο του χωραφιού, εγώ δε φαινόμουν πουθενά. Αν υπήρχε έστω και η παραμικρή πιθανότητα να με προλάβαιναν ζωντανό, αυτό το τέρας τη σκότωσε. Κανένα ατύχημα δεν έδειχνε να είχε συμβεί την ηλιόλουστη

τούτη μέρα με το απαλό αεράκι. Όλα έμοιαζαν τακτοποιημένα, σαν δωμάτιο παιδιού που το συγύρισε μία εμμονική με την καθαριότητα μάνα...

Έσκυψα βάζοντας το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατα. Με σκότωσε μία ηλίθια κι αυτό δεν είναι εύκολο να το καταπιεί κανείς. Πήγα από τα χέρια μίας ανεγκέφαλης γκόμενας που αποφάσισε να βάλει κραγιόν την ώρα που οδηγούσε.

«Πώς σου φάνηκε, Παναγιώτη;» άκουσα τη φωνή του Προκόπη.

Δεν μπήκα καν στον κόπο να σηκώσω το κεφάλι προς την οθόνη. Είχα μάθει από έξω κι ανακατωτά τα απαίσια φρύδια του κι από τον τόνο της φωνής του μπορούσα να σχηματίσω την υπεροπτική μορφή του στο μυαλό μου.

«Τι θες από μένα, Προκόπη;» ρώτησα ειρωνικά.

«Βρίσκεσαι εδώ επειδή έχεις μία δεύτερη ευκαιρία να ξανακερδίσεις τη ζωή σου», απάντησε κοφτά.

Σήκωσα απότομα το κεφάλι και τον κοίταξα με έκπληξη.

«Βέβαια, αν ήταν στο χέρι μου, δε νομίζω ότι θα σου άξιζε κάτι τέτοιο...» συνέχισε.

«Δεύτερη ευκαιρία; Γιατί;» είπα αγνοώντας το πικρό-χολο σχόλιό του.

«Επειδή κάποιος έκρινε ότι ο θάνατός σου ήταν άδικος. Βέβαια αν είχε γνώση της πρόσφατης συμπεριφοράς σου, ίσως και να άλλαζε άποψη...»

«Μα πώς θα αναστηθώ; Αφού έχω πεθάνει», είπα αγνοώντας τα τελευταία λόγια του.

«Δεν έχεις πεθάνει ακόμα. Είσαι εξαφανισμένος. Αν καταφέρεις να ολοκληρώσεις με επιτυχία την αποστολή

που θα σου ανατεθεί, τότε θα επιστρέψεις στην παλιά σου ζωή. Αν δεν τα καταφέρεις, τότε θα σε βρουν... νεκρό».

Έφτυσα τον κόρφο μου, λες και έπιαναν τέτοια κόλπα εδώ πάνω.

«Τι πρέπει να κάνω;» είπα αχόρταγα.

«Να επιστρέψεις στη γη και να βρεις τη γυναίκα που προκάλεσε το ατύχημα».

«Ώστε να την τιμωρήσω;»

«Ώστε να τη μετατρέψεις σε έναν καλό άνθρωπο».

«Να μετατρέψω αυτή την άκαρδη οχιά σε καλό άνθρωπο; Πιο εύκολο θα είναι να ανακαλύψω το φίλτρο για την αιώνια ζωή. Και σ' το λέω εγώ που ούτε τη βάση δεν κατάφερα να πιάσω στη χημεία στο γυμνάσιο».

Δεν ήμουν από τους ανθρώπους που προσπαθούσαν να νουθετήσουν κόσμο. Δεν είχα αυτό το ταλέντο. Εδώ ένα αυγό τηγανητό δεν μπορούσα να φτιάξω και θα κατάφερα να φτιάξω έναν άνθρωπο;

«Αυτός είναι ο όρος μας. Είτε τον αποδέχεσαι, είτε όχι».

«Τι θα έλεγες αν...» δοκίμασα να παζαρέψω τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσα να ξανακερδίσω τη ζωή μου, αλλά εκείνος δε μου άφησε περιθώρια.

«Δε χρειάζεται να απαντήσεις αμέσως. Μπορείς να το σκεφτείς. Θα σε ξανακαλέσουμε», είπε και εξαφανίστηκε από την οθόνη, τα φώτα άναψαν και στο βάθος της αίθουσας μία πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Περπάτησα προς το μέρος της πόρτας γεμάτος αγωνία για το τι θα συναντούσα. Σε τι μελεάδες με είχε βάλει αυτή η κόρνια...

Βγήκα σε έναν μακρόστενο διάδρομο. Ξεκίνησα να τον διασχίζω με επιφύλαξη. Η πορεία με οδήγησε σε έναν τεράστιο χώρο με γυάλινους τοίχους και θέα τα σύννεφα. Σαν να βρισκόμουν στην κορυφή ενός ουρανοξύστη. Το δωμάτιο ήταν ψηλοτάβανο και η οροφή του ήταν επίσης κατασκευασμένη από γυαλί, πράγμα που σου έδινε οπτική πρόσβαση σε ακόμη περισσότερα σύννεφα και ουρανό. Το ιδανικό μέρος για έναν ποιητή ή έναν ζωγράφο. Προσωπικά μου προκαλούσε πλήξη. Εγώ είμαι ένας υδραυλικός και οι υδραυλικοί δεν ενθουσιάζονται με κάτι τέτοια. Ήταν βέβαια ο σπουδαιότερος χώρος αναμονής στον οποίο βρέθηκα ποτέ, αλλά η ανάγκη ύπαρξης μίας τηλεόρασης ήταν τεράστια. Απέφυγα να καθίσω σε κάποιον από τους δεκάδες επιβλητικούς λευκούς καναπέδες με τα αφράτα μαξιλάρια που γέμιζαν τον χώρο και προτίμησα να σταθώ όρθιος μπροστά στο τζάμι, δοκιμάζοντας να εντοπίσω τη γη, κοιτάζοντας προς τα κάτω. Τίποτα.

Η ησυχία ήταν τόσο ενοχλητική, που μπορούσα να ακούσω τους ανήσυχους παλμούς της καρδιάς μου. Μέχρι που ένας παράξενος ήχος μου απέσπασε την προσοχή. Προσπάθησα να εντοπίσω από πού προερχόταν. Ξεκίνησα να κινούμαι στον χώρο κοιτάζοντας πίσω από τους καναπέδες, μέχρι που ένα πολύχρωμο πλαστικό σπιτάκι από αυτά που συναντάς σε παιδότοπους ξεπρόβαλε μπροστά μου. Στο «προαύλιο» του σπιτιού γινόταν ένας χαμός από παιχνίδια, τρενάκια, ζωάκια, αυτοκινητάκια, τετράδια και πολύχρωμα μολύβια. Πλησίασα με προσεκτικές κινήσεις για να μην πατήσω κάποιο από αυτά και κοίταξα μέσα από το παράθυρο. Η θέα ενός αγοριού με ξάφ-

νιασε. Το αγοράκι έστρεψε το βλέμμα του προς εμένα και μου έκανε νόημα να μπω μαζί του μέσα στο σπιτάκι.

«Πολύ φοβάμαι ότι δε χωράω...» ανταποκριθήκα.

Τότε ο μικρός βγήκε έξω και χαμογελαστός μου συστήθηκε ως Χριστόφορος.

«Σήμερα ήρθες;» με ρώτησε.

«Μόλις τώρα».

«Πώς σε λένε;»

«Παναγιώτη».

«Θες να παίξουμε; Πάρε αυτό. Είναι το αγαπημένο μου», είπε βάζοντάς μου ένα κόκκινο αυτοκινητάκι στα χέρια.

«Τι κάνεις εδώ μόνος σου, Χριστόφορε;» ρώτησα γεμάτος απορία.

«Δεν είμαι μόνος. Είμαι με τη μητέρα μου. Έλα να σ' τη δείξω», είπε και με τράβηξε προς το κοντινότερο παράθυρο. «Να την!» συνέχισε δείχνοντας με το δάχτυλο προς τα σύννεφα.

Δεν είδα τίποτα.

«Πού;»

«Να! Εκεί! Κάθεται στην κόκκινη καρέκλα. Συνέχεια εκεί κάθεται. Δεν είναι όμορφη;»

«Είναι η πιο όμορφη μαμά του κόσμου», απάντησα.

Συνέχισα να βλέπω μόνο σύννεφα.

«Έλα, πάμε», είπε ενθουσιασμένος και με τράβηξε ξανά στο σπιτάκι του, εκεί όπου καθίσαμε οκλαδόν, προσποιούμενοι ότι οδηγούσαμε τα αυτοκινητάκια μας στους δρόμους της πόλης.

«Σου έχω δώσει το αγαπημένο μου αυτοκινητάκι. Είναι το πιο γρήγορο απ' όλα», μονολόγησε.

Το παρατήρησα προσεκτικά. Ήταν τόσο μικρό, που χάθηκε μέσα στα δάχτυλά μου, αλλά είχε πολύ σταθερούς τροχούς.

«Είναι πολύ καλύτερο κι απ' το κανονικό μου αυτοκίνητο», σχολίασα, κάτι που τον έκανε να φουσκώσει από περηφάνια.

Οι απορίες μου για όλο αυτό που ζούσα κόντευαν να σπάσουν το κεφάλι μου και να τυναχτούν στους λευκούς καναπέδες, αλλά ο Χριστόφορος δεν είχε καμία όρεξη για κουβέντα πέρα από τα παιχνίδια του. Το μόνο που έκανε ήταν να σπρώχνει τα αυτοκινητάκια με τα χέρια του, να τα οδηγεί σε συνεργεία, σε γέφυρες και να τα σταθμεύει κάτω από δέντρα.

Το παιχνίδι μας διέκοψαν τα ποδοβολητά που φάνηκαν να πλησιάζουν προς το μέρος μας. Στραφήκαμε και οι δύο προς το σημείο από όπου ακούγονταν τα βήματα μέχρι τη στιγμή που μία αλαφιασμένη κοπέλα παρουσιάστηκε στον χώρο αναμονής. Αρχικά έτρεξε προς το παράθυρο και το βάρωσε με τις μπουνιές της, αλλά το γυαλί αποδείχτηκε υπερβολικά ανθεκτικό μπροστά στη μανία της. Έπειτα το κλότσησε, το έσπρωξε ενώ παράλληλα έβριζε. Έσκυψε, το έγδαρε με τα νύχια της και δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι έψαχνε για μια μικρή χαραμάδα ώστε να ανοίξει την τζαμαρία και να πηδήξει στο κενό. Πολύ σύντομα το βλέμμα της έπεσε πάνω μας, κάτι που την έκανε να τρέξει προς το μέρος μας ουρλιάζοντας: «Άνθρωποι, άνθρωποι, επιτέλους άνθρωποι!»

Σηκώθηκα να την υποδεχτώ κι αυτή έπεσε με λυγμούς στην αγκαλιά μου.

«Τι μας συμβαίνει; Πού βρισκόμαστε;» άρχισε να ωρύεται μέσα στο αυτί μου κι έπειτα στράφηκε προς τον Χριστόφορο, που καθόταν ακόμα στο πάτωμα.

«Εσύ καρδιά μου, τι δουλειά έχεις εδώ;» συνέχισε με μία αναπνοή και τον αγκάλιασε χαϊδεύοντας κάπως βίαια το κεφάλι του.

Ύστερα έπεσε εξαντλημένη στο πάτωμα και έτσι ανάσκελα καθώς ήταν κάλυψε το πρόσωπο με τις χούφτες της και άρχισε να κλαίει υστερικά.

Ο Χριστόφορος με κοίταξε απορημένος και έκρυψε ένα γέλιο πίσω από τη χούφτα του. Του έκλεισα το μάτι και προσπάθησα να ηρεμήσω τη νεαρή κοπέλα που επαναλάμβανε τη φράση: «Γιατί μου συμβαίνει αυτό, δεν μπορεί να είναι αλήθεια, *μπου-χου*».

«Το παθαίνουν πολλοί αυτό», μονολόγησε ο μικρός κυλώντας μία μίνι μπουλντόζα μπρος πίσω.

«Είσαι καιρό εδώ;» τον ρώτησα ανασηκώνοντας την κλαίουσα και κλείνοντάς την στην αγκαλιά μου.

Εκείνος έκανε έναν μορφασμό απορίας και ανασήκωσε τους ώμους χωρίς να μου δώσει απάντηση.

«Είμαστε μισοπεθαμένοι στ' αλήθεια;» μου ψιθύρισε η κοπέλα στο αυτί, προσπαθώντας να συγκρατήσει τις μύξες της.

«Έτσι φαίνεται», απάντησα, κάτι που την έκανε να ξεσπάσει σε δεύτερη φάση λυγμών.

«Έχεις τσιγάρο;» ρώτησε υστερικά.

«Όχι... δεν υπολόγισα σωστά τη μέρα μου... κι όπως βλέπεις, στη στολή του ποδηλάτη δεν υπάρχουν τσέπες».

«Ναι, σωστά», απάντησε με λόξιγκα και κοίταξε τα ρούχα μου, «από ποδήλατο το έπαθες;»

«Από μία χαζή κοκκινομάλλα ενώ ήμουν πάνω στο ποδήλατο».

«Κατάλαβα... Τροχαίο... Μάλλον έχουν δίκιο γι' αυτά που λένε για τις γυναίκες οδηγούς», σχολίασε με μία πικρία και άφησε ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Δεν έδειχνε πάνω από είκοσι πέντε, ήταν μικροκαμωμένη, με τεράστιες βλεφαρίδες, λευκό δέρμα, μεγάλα μάτια στο χρώμα της σοκολάτας και φαινόταν πως ήταν ένα πανέμορφο κορίτσι παρά τα ρυτίκια από μαύρη μάσκα-ρο που δημιουργούσαν αυλάκια στα μάγουλά της.

«Είμαι ο Παναγιώτης κι αυτός είναι ο Χριστόφορος».

«Εγώ είμαι η Μαλβίνα», απάντησε σκουπίζοντας τη μύτη της με το πίσω μέρος της παλάμης.

«Εσύ πώς το 'παθες;» τη ρώτησα παρατηρώντας το μικροσκοπικό λευκό νυχτικό που φορούσε, το οποίο αποκάλυπτε τα λεπτά και σχεδόν εφηβικά πόδια της. Ήταν ξυπόλυτη και τα νύχια των ποδιών της ήταν βαμμένα σε ένα γλυκό ροζ χρώμα.

«Εγώ από κέρατο», είπε σκουπίζοντας τη μύτη της στον ώμο μου, καθώς απομάκρυνε τα μακριά καστανά μαλλιά της από το μέτωπο.

Τώρα ήταν σειρά μου να αφήσω ένα χαμόγελο.

«Είχα πάει ένα ταξίδι με τις φίλες μου, αεροπορικό, κι εγώ δεν το έχω με τα ύψη ούτε με τους κλειστούς χώρους... Την ώρα της πτήσης έπαθα κρίση πανικού. Ήμουν σίγουρη ότι το αεροπλάνο θα έπεφτε. Είχα αποφασίσει μάλιστα ότι θα έπεφτε πάνω σε πλοίο και θα παίρναμε κι άλλο κόσμο μαζί μας. Κόσμο που είχε επιλέξει το νερό αντί τον αέρα. Αφού έφεραν γιατρούς, ψυχολόγους, απλούς επιβάτες και κανείς δεν μπορούσε να με συνεφέ-

ρει, “Μη φοβάσαι”, μου είπε η αεροσυνοδός, “αν θες, έλα μαζί μου στο πιλοτήριο να δεις ότι όλα είναι υπό έλεγχο και πως κανείς δε θα πάθει τίποτα”. Σηκώθηκα κι εγώ, περπάτησα μέχρι εκεί, γνωρίστηκα με τον πιλότο και τον συγκυβερνήτη, μου έδειξαν όλα εκείνα τα κουμπάκια, αλλά, να σου πω την αλήθεια, εγώ φοβήθηκα ακόμα παραπάνω...»

Είχα μεγάλη απορία να δω πού θα κατέληγε η ιστορία της και το ίδιο ενδιαφέρον έδειξε και ο μικρός, που το μόνο που έκανε ήταν να την παρακολουθεί με τα μάτια γουρλωμένα, κρατώντας ακίνητη την μπουλντόζα του κάτω από την παλάμη.

«Έπειτα από λίγο μπήκε η αεροσυνοδός μέσα στο πιλοτήριο κι έφερε έναν δίσκο με φρούτα και σοκολατάκια. Λίγο τα σοκολατάκια, λίγο ο καθησυχαστικός κυβερνήτης, ηρέμησα κάπως. Βοήθησε και εκείνο το ουίσκι σε μινιατούρα που μου έφεραν. Όχι το πρώτο, αλλά το τέταρτο βοήθησε σίγουρα. Κάποια στιγμή μου ζήτησαν να επιστρέψω στο κάθισμά μου για την προσγείωση. Έκανα όπως μου είπαν, έκανα και τον σταυρό μου καμιά εικοσαριά φορές, προσγειωθήκαμε χωρίς πρόβλημα. Κατέβηκα κάτω, φίλησα το χώμα, την άσφαλτο, αλλά αυτό δεν είναι το θέμα μας».

«Μου αρέσουν πολύ τα αεροπλάνα», σχολίασε ο μικρός.

«Πόσων χρόνων είσαι;» τον ρώτησε τρυφερά.

«Τεσσάρων».

«Λογικό. Είσαι πολύ μικρός ακόμα. Οι πραγματικές φοβίες ξεκινούν μετά την εφηβεία».

Ο μικρός έσιμιξε τα φρούδια απορημένος.

«Και μετά;» τη ρώτησα.

«Και μετά πέρασε ένας μήνας από το ταξίδι. Είχα ξαναμπει στη ρουτίνα μου, επέστρεψα στη δουλειά μου, ώσπου ένα βράδυ πολύ αργά χτύπησε το τηλέφωνο. Το νούμερο ήταν άγνωστο. Δεν είχα ιδέα ποιος με έψαχνε μες στα μεσάνυχτα. Όταν απάντησα και στην άλλη άκρη της γραμμής άκουσα τη φωνή του συγκυβερνήτη, βρέθηκα προ εκπλήξεως. “Συγγνώμη”, μου είπε, “εγώ δεν τα συνηθίζω αυτά, άσε που είναι αντιδεοντολογικό, αλλά βρήκα το τηλέφωνό σου από τον κατάλογο επιβαινόντων εκείνης της πτήσης και θέλω να σε ξαναδώ, αν συμφωνείς κι εσύ”. Για να μη σ’ τα πολυλογώ, δέχτηκα. Κλείσαμε ραντεβού για το επόμενο βράδυ σε ένα κεντρικό εστιατόριο. “Να κρατάς κάτι για να σε αναγνωρίσω”, του είπα, “μη νομίζεις ότι θυμάμαι πώς είσαι”. Εγώ το μόνο που έβλεπα εκείνη τη μέρα ήταν ένα κεφάλι με καπέλο. Ο φόβος σε τυφλώνει και τα συναφή. Γέλασε εκείνος. “Καλά”, μου είπε, “θα κρατάω το καπέλο μου”. Εγώ νόμιζα ότι μου έκανε πλάκα, αλλά όταν έφτασα έξω από το εστιατόριο και είδα έναν ψηλό τύπο με κοστούμι και ένα καπέλο πιλότου παραμάσχαλα, κόντεψα να κατουρηθώ στα γέλια. Τελικά έξω από το αεροπλάνο ήταν πολύ όμορφος, διότι στα δικά μου τα μάτια ό,τι βρίσκεται μέσα στο αεροπλάνο είναι απλά τρομακτικό. Φάγαμε, μιλήσαμε, γελάσαμε και κανονίσαμε να συναντηθούμε ξανά. Γιατί όχι; Ήταν γύρω στα τριάντα πέντε, έξυπνος, με χιούμορ, αδέσμευτος, ευκατάστατος, κι εγώ πολύ ελεύθερη».

«Είχε δικά του αεροπλάνα;» ρώτησε ο μικρός.

«Όχι, Χριστόφορε, δεν εννοούσα τόσο ευκατάστατος. Τέλος πάντων, συνεχίσαμε να βγαίνουμε ραντεβού για

πολύ καιρό, κάθε φορά που δε βρισκόταν σε κάποιο ταξίδι δηλαδή, ερχόταν στο σπίτι μου, πήγαινα στο δικό του και όπως ήταν αναμενόμενο, δεν άργησα να τον ερωτητώ. Το ίδιο ισχυριζόταν κι εκείνος».

«Παντρευτήκατε;» πετάχτηκε ο μικρός.

Τα μάτια της σκοτείνιασαν.

«Όχι, Χριστόφορε, μισοπέθανα ανύπαντρη», είπε ξαναπιάνοντας το κλάμα στον ώμο μου.

Έκανα νόημα στον μικρό να μην είναι τόσο αδιάκριτος. Του έριξα ένα από κείνα τα κορίτσια είναι ευαίσθητα πλάσματα βλέμματα που ανταλλάζουν οι άντρες μεταξύ τους και έπιασε κατευθείαν το νόημα, διότι έκανε μία κίνηση με το δάχτυλο μπροστά στο στόμα του που μεταφραζόταν σαν «βάζω φερμουάρ στο στόμα».

«Συνέχισε, Μαλβίνα», την παρότρυνα.

Εκείνη έκανε όλο εκείνο το τελετουργικό που ακολουθεί του κλάματος, φύσημα μύτης, σκούπισμα ματιών, σκούπισμα χειλιών, όλα πάνω στον ώμο μου και ετοιμάστηκε για τη συνέχεια.

«Χτες το βράδυ λοιπόν θα επέστρεφε από μία πτήση από Λονδίνο κι εγώ που είχα το κλειδί για το διαμέρισμά του, ναι, η σχέση μας είχε προχωρήσει σε σημείο ώστε να έχουμε ο ένας το κλειδί για το σπίτι του άλλου, πήγα από νωρίς εκεί, του ετοίμασα δείπνο και τον περίμενα. Μπήκε στο σπίτι χαρούμενος, μου έφερε λουλούδια και μία σοκολάτα σε χρυσό περιτύλιγμα, φάγαμε, μιλήσαμε, είδαμε μία ταινία και ύστερα πήγαμε στο κρεβάτι».

«Για να κοιμηθείτε;» ρώτησε ο μικρός.

«Ναι, Χριστόφορε, μπορείς να το πεις κι έτσι». Ύστερα στράφηκε προς το μέρος μου με πονηρό ύφος. «Κοι-

μηθήκαμε ασταμάτητα επί δύο ώρες, σε πολλές στάσεις, καταλαβαίνεις...»

«Καταλαβαίνω», είπα, «τουλάχιστον είχες έναν καλό ύπνο πριν έρθεις εδώ, ενώ εγώ ποδηλατούσα μες στη ζέστη».

«Ωσπου στη μέση της νύχτας άκουσα έναν θόρυβο στο σαλόνι. “Ξύπνα, Απόστολε”, Απόστολο τον έλεγαν, “Ξύπνα, μπήκαν κλέφτες”. Τινάχτηκε ο Απόστολος μέσα απ’ τα σεντόνια, έβαλε όπως όπως το σώβρακό του και ξεκίνησε να περπατά στις μύτες των ποδιών. Πίσω από την πλάτη του και πολύ φοβισμένη ακολουθούσα εγώ. Ανοιξαμε αθόρυβα την πόρτα, διασχίσαμε τον διάδρομο και όταν φτάσαμε στο σαλόνι τι είδαμε;»

«Έναν λυκάνθρωπο;» ρώτησε ο μικρός συνεπαρμένος από την αφήγηση.

«Μακάρι να βλέπαμε λυκάνθρωπο», του απάντησε, «αλλά αυτό που είδαμε ήταν μία γυναίκα να ανάβει κεριά μέσα στο σαλόνι».

Ο μικρός απογοητεύτηκε από την ανιαρή έκβαση της ιστορίας.

«Και ήταν γυμνή έτσι όπως τη γέννησε η μάνα της...»

Ο μικρός τώρα έμοιαζε πολύ μπερδεμένος. Είχε στραβώσει και το στόμα του με απορία.

«“Ποια είναι αυτή, Απόστολε;” ούγλιαξα, εκείνη τινάχτηκε από τον τρόπο που της προκάλεσε η φωνή μου και στράφηκε προς το μέρος μας. Κατά τα φαινόμενα είχε κι αυτή την ίδια απορία με μένα. “Ποια είναι αυτή, Απόστολε;” τον ρώτησε στα ίδια ντεσιμπέλ. “Εγώ είμαι η κοπέλα του”, απαντήσαμε ταυτόχρονα με μία φωνή, λες κι ήμασταν η χορωδία Τρικάλων. Εκείνος είχε πει το αμίλητο

νερό. Εκείνη έτρεξε προς τα ρούχα της και ξεκίνησε να ντύνεται βλαστημώντας σαν μεθυσμένος ναυτικός. Εγώ είχα σωριαστεί σε μία καρέκλα και προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω τι γινόταν. Είχα εμπιστοσύνη στον έρωτα», είπε χρωματίζοντας με θλίψη τη φωνή της, «δεν πίστευα ότι θα με πρόδιδαν ποτέ. Πίστευα στους ανθρώπους και στα συναισθήματα. Έτσι με είχαν μάθει. Το ξέρεις ότι οι γονείς μου είναι μαζί από τότε που πήγαιναν στο μουσικό λύκειο; Βιολιστές και οι δύο! Και ξέρεις τι άλλο; Βαλεντίνος αυτός, Βαλεντίνη αυτή! Μεγάλωσαν μαζί, σπούδασαν μαζί και στα είκοσι πέντε τους απέκτησαν εμένα! Στην ηλικία που είμαι εγώ σήμερα δηλαδή. Και είναι ακόμα μαζί! Πώς να μην πιστεύω στον έρωτα, μου λες;» η φωνή της βιάστηκε ξανά με τρόπο. «Αλίμονο όμως, εκείνης η απογοήτευση της είχε βγει σε βία. Άρπαξε το βάζο με τα λουλούδια και μου το πέταξε στο κεφάλι».

Και την πέτυχε. Και πέθανε. Τη σκότωσε ένα βάζο, σκέφτηκα.

«Ευτυχώς όμως έχω καλά αντανakλαστικά, έβαλα τα χέρια μου και το απέκρουσα...»

«Πάλι καλά...» μονολόγησα.

«Έτρεξε εκείνη προς την κουζίνα, άνοιξε το συρτάρι με τα μαχαιροπίρουνα, την άκουσα να το σκαλίζει. “Θα σας σφάξω και τους δύο”, είπε και επέστρεψε με τον μπαλτά για τα κρέατα. “Παναγία μου, Απόστολε, κάνε κάτι”, του είπα, “σταμάτα την”, και τον είδα να τρέχει προς το μέρος της. “Σοφία, τι πας να κάνεις;” τη ρώτησε, Σοφία την έλεγαν. Αλλά εκείνη πρόλαβε και μου πέταξε τον μπαλτά κατακούτελα, έτσι όπως οι ζογκλέρ στο τσίρκο, έκανε και δύο τρεις στροφές στον αέρα το μαραφέτι!»

Πάει, την έσφαξε, σκέφτηκα, καημένο κορότσι.

Ο μικρός άρπαξε από άμυνα το φωτόσπαθο στο δεξί του χέρι.

«Τότε εγώ πήδηξα στο πίσω μέρος του καναπέ και κρύφτηκα. Ο μπαλλάς προσγειώθηκε στο μισό μέτρο από μένα».

Πάλι τη γλίτωσε, σκέφτηκα, αλλά μία του κλέφτη, δύο του κλέφτη... δε νομίζω ότι πρέπει να περιμένουμε και τρίτο θάυμα.

«Θα σου βγάλω τα μαλλιά τρίχα τρίχα!» τσίριξε αυτή λες και το πρόβλημά της ήμουν εγώ κι όχι αυτός ο» (σε αυτό το σημείο έβαλε τα χέρια της και κάλυψε τα αυτιά του Χριστόφορου) «μαλάκας» (απελευθέρωσε τα αυτιά του μικρού) «που μας κορόιδευε και τις δύο, αλλά πού να της το εξηγήσω, μπορείς να εξηγήσεις σε ένα πεινασμένο λιοντάρι ότι δεν πρέπει να φάει το παιδάκι; Όχι βέβαια! Αν το λιοντάρι πεινάει και βρεθεί μπροστά σε ένα παιδάκι, θα το φάει».

«Τα λιοντάρια τρώνε παιδάκια;» ρώτησε έντρομος ο Χριστόφορος.

Εκείνη κατάλαβε την γκάφα της.

«Όχι τα παιδάκια με καστανά μαλλιά. Μόνο τα ξανθά τους αρέσουν. Εσύ δεν κινδυνεύεις».

Ο μικρός άγγιξε ανακουφισμένος τα καστανά μαλλιά του.

«Την έπιασε που λέτε από τη μέση, κατάφερε να την ακινητοποιήσει, αλλά εκείνη πάλευε σαν ύαινα».

«Τι είναι ύαινα;»

«Είναι ένα ζώο».

«Τι ζώο;»

«Θηλαστικό».

«Είναι κακά ζώα;»

«Ναι, τρώνε τις μικρές αντιλόπες».

«Οι αντιλόπες είναι καλά ζώα;»

«Οι αντιλόπες είναι ήσυχα και όμορφα ζώα. Ζούνε ειρηνικά και τρώνε μόνο χορταράκι».

Αυτό δεν ήταν εξιστόρηση, ήταν το National Geographic του επάνω κόσμου.

«“Φύγε, Μαλβίνα, τώρα που την κρατάω”, μου φώναξε ο» (έκλεισε τα αυτιά του Χριστόφορου) «μαλάκας» (απελευθέρωσε τα αυτιά του) «“και θα σε πάρω τηλέφωνο να σου εξηγήσω”. “Να μη σώσεις και μου ξανατηλεφωνήσεις”, είπα εγώ, άρπαξα παραμάσχαλα τα ρούχα μου και πήγα να φύγω, αλλά την ώρα που περνούσα από δίπλα τους, άπλωσε το πόδι της και μου έβαλε τρικλοποδιά. Έπεσα απότομα κάτω και χτύπησα το κεφάλι στη γωνία του ξύλινου τραπέζιού».

Η καημενούλα... πέθανε από κουτουλιά...

«Σηκώθηκα πάνω, “Έχε χάρη που δε χτύπησα, αλλιώς θα σου έλεγα εγώ”, της είπα και ύστερα άνοιξα την πόρτα και την αποκάλεσα... την αποκάλεσα με τη λέξη που ξεκινά από πι και τελειώνει σε άλφα, καταλαβαίνεις...»

«Παρμεζάνα;» ρώτησε ο μικρός.

«Ναι, Χριστόφορε, αυτό της είπα. Της είπα “Εγώ φεύγω και χαλάλι σου ο Απόστολος, μωρή παρμεζάνα”».

«Και;» ρώτησα όλο αγωνία, επειδή μέχρι στιγμής μου φάνηκε εφτάψυχη.

«Κι έτσι όπως ήμουν ταραγμένη και προσπαθούσα να βάλω το παντελόνι μου ενώ παράλληλα κατέβαινα τις σκάλες για να μη βγω με το νυχτικό στους δρόμους, έχασα τα

βήματα και έπεσα κουτρουβαλώντας έναν ολόκληρο όροφο...»

«Α...» κάναμε ταυτόχρονα εγώ και ο Χριστόφορος.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της με πόνο.

Πέθανε από πέσιμο στις σκάλες...

«Είχα πέσει κι εγώ μία φορά από τη σκάλα του σπιτιού μου, αλλά έτρεξε η μαμά μου και μου φίλησε το πόδι και πέρασε», είπε ο μικρός με τα μάτια του να λάμπουν.

Η Μαλβίνα του χάιδεψε το κεφάλι.

«Εμένα όμως η μαμά μου δεν ήταν κάπου εκεί κοντά, γι' αυτό σηκώθηκα κούτσα κούτσα με πόνους σε όλο μου το σώμα και γραπώθηκα από την κουπαστή της σκάλας για να μπορέσω να περπατήσω».

Τι; Ζούσε ακόμα;

«Πλησίασα τον ανελκυστήρα, πάτησα το κουμπί, άνοιξε η πόρτα, μπήκα μέσα, πάτησα το μηδέν και συνέχισα τις προσπάθειες να ντυθώ, μέχρι τη στιγμή που έγινε μπλακάουτ και παγιδεύτηκα μέσα στο ασανσέρ... Και σας έχω πει πόσο φοβάμαι τους κλειστούς χώρους. Πόσο μάλλον όταν είναι και απόλυτα σκοτεινοί. Ω, είχα μία πολύ κακή μέρα, φίλοι μου. Ευτυχώς όμως η διακοπή του ηλεκτρικού δε διήρκησε πολύ. Μόλις άναψε και πάλι το φως, άνοιξα την πόρτα για να δω πού βρισκόμουν. Και ήμουν μεταξύ τρίτου και τετάρτου ορόφου. Δίχως να το σκεφτώ, πέταξα τα ρούχα μου έξω, σήκωσα το πόδι και σκαρφάλωσα για να βρεθώ στον διάδρομο. Κι έτσι όπως σκαρφάλωνα, ξεκίνησε ο ανελκυστήρας να κατεβαίνει και πιάστηκε σαν ποντίκι στη φάκα. Μισή έξω, μισή μέσα...»

«Και πώς βγήκες;» τη ρώτησα όλο αγωνία, διότι το είχα σίγουρο ότι απεγκλωβίστηκε, αλίμονο, εδώ είχε γλι-

τώσει από βάζο, μπαλτά, χτύπημα στο κεφάλι και κουτροβάλημα στις σκάλες.

«Αμ, δε βγήκα...» απάντησε αυτή.

«Δηλαδή αυτό ήταν το... τέλος;»

«Αυτό ήταν το τέλος μου», σχολίασε.

«Σ' το έχουν δείξει και στην οθόνη;»

«Ναι... Έμεινα να κείτομαι εκεί σαν ψεύτικη κούκλα. Καταπλακωμένη και αναμαλλιασμένη».

«Δεν πρέπει να κατεβαίνουμε απ' τα ασανσέρ αν αυτά δε σταματήσουν σε όροφο...» της χάριδεψε το χέρι ο μικρός.

«Το ξέρω, Χριστόφορε», παραδέχτηκε κλαίγοντας, «εσύ να μην το κάνεις ποτέ αυτό».

«Δε θα το κάνω ποτέ. Ποτέ», απάντησε τρομαγμένος.

«Τώρα βρίσκομαι σε ένα νοσοκομείο σε κρίσιμη κατάσταση. Σε ένα νοσοκομείο και εδώ. Μισή εκεί και μισή εδώ. Μισή ζωντανή και μισή πεθαμένη», ξεφύσησε με απογοήτευση, «κι ύστερα λένε σε σκοτώνουν τα αυτοκίνητα. Τα ασανσέρ σε σκοτώνουν, κύριε», φώναξε.

«Χμ... σε σκοτώνουν και τα αυτοκίνητα», σχολίασα.

«Ναι, σωστά. Έχεις δίκιο».

«Τουλάχιστον έχουμε μία ευκαιρία να κερδίσουμε πίσω τη ζωή μας», την παρηγόρησα.

Τα λόγια μου φάνηκαν να την εξαγριώνουν.

«Ξέρεις τι μου ζήτησαν να κάνω; Έχεις ιδέα τι;»

«Τι σου ζήτησαν;»

«Πρέπει, λέει, να επιστρέψω και να πείσω με κάποιο τρόπο τον Απόστολο να γίνει πιστός άντρας και να παντρευτεί εκείνη την... την... παρμεζάνα. Να παντρεύω δηλαδή τον άντρα με τον οποίο είμαι ερωτευμένη με τη γυναίκα με την οποία με απατούσε! Να φέρω κοντά αυτούς

τους δύο που ήταν η αιτία να βρεθώ εδώ. Και δεν είναι μόνο αυτό. Πρέπει, λέει, να τους συγχωρέσω πραγματικά. Πού ξανακούστηκε κάτι τέτοιο; Που ο μοναδικός λόγος για τον οποίο θα επέστρεφα θα ήταν να τους σκοτώσω. Ευχαρίστως να τους στείλω στην εκκλησία, αλλά όχι για γάμο. Για άλλου είδους τελετή. Με άλλου είδους στέφανα».

Τον ζωηρό διάλογο διέκοψε μία ανακοίνωση από ένα αόρατο ηχείο, το οποίο με καλούσε να επιστρέψω στην αρχική αίθουσα. Χάιδεψα το κεφάλι του Χριστόφορου και του έκλεισα το μάτι.

«Καλή επιτυχία αν δε σε ξαναδώ», είπα στη Μαλβίνα.

«Καλή τύχη και στους δυο μας...» απάντησε συγκινημένη.

«Το σκέφτηκες;» ρώτησε ο Προκόπης.

«Δε βρήκα καθόλου χρόνο. Γνώρισα τη Μαλβίνα και μου είπε την ιστορία της».

Ο Προκόπης άφησε ένα επιφώνημα πλήξης. Δε φαινόταν από τους υπαλλήλους που αγαπούν τη δουλειά τους ιδιαίτερα.

«Γνώρισα και τον Χριστόφορο. Μου είπε ότι βλέπει τη μητέρα του. Πώς γίνεται αυτό; Εγώ κάτι σύννεφα είδα μόνο».

«Τα παιδιά βλέπουν. Οι μεγάλοι απλά κοιτάζουν».

«Μάλιστα», έκανα πως κατάλαβα.

«Περιμένω μία απάντηση για το αν αποδέχεσαι την πρόκληση».

«Και πώς θα καταφέρω να μετατρέψω αυτό το ασυνεί-

δητο κοκκινόμαλλο τέρας σε καλό άνθρωπο;» ρώτησα σε υψηλούς τόνους. «Μιλάμε για έναν άνθρωπο που όχι μόνο προκάλεσε από βλακεία ένα ατύχημα, αλλά αντί να βοηθήσει, φρόντισε να καθαρίσει τη σκηνή του ατυχήματος ώστε να μη βοηθήσει και κανένας άλλος. Η απαίτησή σας είναι εξωφρενική».

«Εξωφρενική είναι η εντύπωση που έχεις πως θα μπορούσες να ξανακερδίσεις μία δεύτερη ευκαιρία στη ζωή με κάτι απλό. Τι νόμιζες; Ότι θα σε στέλναμε να μαζέψεις μανιτάρια; Πρέπει να παλέψεις για τη ζωή σου».

«Μα ακόμη κι αν προσπαθήσω να τη μετατρέψω σε καλό άνθρωπο, πώς θα καταλάβω ότι τα έχω καταφέρει;»

«Στον ουράνιο νόμο μία κακή πράξη μπορεί να παραγραφεί μόνο αν το ίδιο το άτομο που διέπραξε το κακό προχωρήσει σε τρεις καλές πράξεις. Κι εδώ ξεκινά η δική σου αποστολή, διότι εσύ είσαι αυτός που πρέπει να οδηγήσει τον κακό άνθρωπο σε τρεις καλές πράξεις με σκοπό να ξανακερδίσεις τη ζωή σου».

«Άρα εκμεταλλεύεστε την ανάγκη μου».

«Ακριβώς».

Τι θράσος.

«Η ανθρωπότητα έχει ανάγκη από καλοσύνη, Παναγιώτη», ξεκίνησε να μου εξηγεί, «εσύ έχεις ανάγκη να προκαλέσεις λίγες θετικές εκρήξεις στον κόσμο για να κερδίσεις τη ζωή σου. Το σύμπαν θα επωφεληθεί απ' αυτό και μπουμ (!) έχουμε μία κάποια ισορροπία».

Έσκυπα το κεφάλι και το σκέφτηκα για λίγο. Θα την ανάγκαζα να προχωρήσει σε τρεις καλές πράξεις ακόμη και με τη βία. Με ένα πιστόλι στον κρόταφο όλοι μπορούμε να γίνουμε καλοί άνθρωποι.

«Αλλά προσοχή. Ο χρόνος σου δεν είναι απεριόριστος», συμπλήρωσε, «η αποστολή σου θα τελειώσει μόλις ακούσεις την ίδια φράση τρεις φορές».

«Τι θα λέει αυτή η φράση;»

«Αυτό είναι δική σου επιλογή».

«Αν, για παράδειγμα, ακούσω τη φράση *Γλάρος με βατραχοπέδιλα* τρεις φορές, τότε θα ξέρω ότι ο χρόνος μου τελείωσε; Τι γελοία πράγματα είναι αυτά, Προκόπη;»

Το βλέμμα του σκοτεινίωσε απότομα. Εμφάνισε ξανά το σημειωματάριο και ξεκίνησε να σημειώνει μουρμουρίζοντας: «*Γλάρος με βατραχοπέδιλα*».

«Για μια στιγμή. Περιμένε!» προσπάθησα να τον διακόψω. «Δεν είναι αυτή η φράση που επέλεξα. Η φράση ήταν απλώς ένα παράδειγμα».

«Μόλις ακούσεις για τρίτη φορά τη φράση *Γλάρος με βατραχοπέδιλα*, τότε θα ξέρεις ότι η διορία σου τελείωσε», είπε ξερά.

Δεν έπρεπε να τον αποκαλέσω Προκόπη. Δεν έπρεπε. Αυτή η αθυροστομία μου θα με φάει. Ακούς εκεί *Γλάρος με βατραχοπέδιλα*! Αυτή ήταν φράση δημοτικού. Τι ελπίδες είχα με μία τέτοια φράση; Έπρεπε να επιλέξω μια πραγματικά δύσκολη φράση. *Αντισπασμωδικές βενζοδιαζεπίνες*, *ας πούμε*, ή *κοιμισμένος τετραχλωράνθρακας*. Πόσο εύκολα ακούει κανείς κάτι τέτοιο; Πόσο συχνά σε πλησιάζει κανείς για να σου πει «Έι, φίλε, πάμε να πάρομε λίγες αντισπασμωδικές βενζοδιαζεπίνες;» ή «Πάρε μάτι έναν κοιμισμένο τετραχλωράνθρακα!».

«Πολύ καλά, Προκόπη, πολύ καλά... Και μετά τι;»

«Την τρίτη φορά που θ' ακούσεις τη φράση *Γλάρος με βατραχοπέδιλα* θα ξέρεις ότι ο χρόνος που είχες για να

φέρεις εις πέρας την αποστολή σου έχει τελειώσει. Αν μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν έχουν γίνει τρεις καλές πράξεις, θα επιστρέψεις εδώ και θα οδηγηθείς στην τελευταία σου κατοικία. Συγκεκριμένα θα επιστρέψεις οικειοθελώς. Διαφορετικά θα χρειαστεί να λάβουμε μέτρα, τα οποία δε θα είναι διόλου ευχάριστα».

«Και πώς θα επιστρέψω οικειοθελώς; Θα βγάλω φτερό και θα πετάξω;»

«Θα περπατήσεις μέχρι το κοντινότερο κόκκινο παγκάκι, θα καθίσεις και θα παραδοθείς στο σύννεφο που θα σε αρπάξει για να σε φέρει πίσω. Και μην προσπαθήσεις να ξεφύγεις. Έχουμε μάτια παντού».

«Κόκκινο παγκάκι, αρπακτικό σύννεφο, τι αρλούμπες είναι αυτές, Προκόπη;»

«Όταν έρθει εκείνη η στιγμή, θα καταλάβεις. Καμία άλλη απορία;»

«Καμία», απάντησα εξαγριωμένος, αν και μέσα μου υπήρχαν περίπου δύο εκατομμύρια αναπάντητα ερωτήματα.

«Ωραία, διότι με ενημερώνουν ότι μόλις έφτασε ένα περιστατικό απόπειρας αυτοκτονίας λόγω ερωτικής απογοήτευσης. Είναι δύσκολα αυτά τα περιστατικά, Παναγιώτη, κλαίνε πολύ, διαμαρτύρονται, με περιμένει μία δύσκολη μέρα. Ώρα να φύγεις».

«Μισό λεπτό, μισό λεπτό. Πώς θα...» δοκίμασα να τον ρωτήσω για κάποια τελευταία διαδικαστικά, αλλά ο Προκόπη είχε εξαφανιστεί κι εγώ βρέθηκα μέσα σε ένα...

Τα κακά νέα είναι ότι πέθανα.
Τα καλά νέα είναι ότι ίσως και να είμαι ακόμη ζωντανός.
Τώρα θα αναρωτηθείς πώς γίνεται αυτό.
Κι όμως... γίνεται.
Κι εγώ προ εκπλήξεως βρέθηκα, μη νομίζεις.

Το μόνο σίγουρο είναι πως τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως τα ήξερες και πως το τέλος δεν είναι ακριβώς τέλος· ακόμη κι όταν, μια ηλιόλουστη μέρα, η αδίστακτη και εγωκεντρική Κοραλία Πόντε σε κάνει χαλκομανία με το τζιπ της.

Υπάρχει κάποιος σπουδαίος λόγος που διαβάζεις αυτό το σημείωμα, κυρίως επειδή ο σκοπός του είναι να σου φανερώσει την ύπαρξη ενός μυστικού κόσμου, για τον οποίο δεν είχες την παραμικρή ιδέα έως τώρα. Κι αν μέχρι σήμερα δεν πίστευες στις δεύτερες ευκαιρίες, καιρός να αρχίσεις να πιστεύεις...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17092

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ